

Marian Kechlibar: Český chemik rozpuštěný a vypuštěný ... aneb jak zničit celoživotní kariéru během pár dní

- CZ24 News | 24. června 2020

USA/ČESKO: ... aneb jak zničit celoživotní kariéru během pár dní.

Milý čtenáři, dění v USA a dalších anglosaských státech (kam se dnes, v éře internetu, přelije všechno rychlostí bleskové povodně) mi poslední dobou dává tolik témat ke zpracování, že o nich sotva stíhám psát. Jelikož se bohužel dá čekat, že článků na tuto notu ještě hodně *bude*, zavedl jsem nový štítek (tag) Digitální Moloch, aby se daly rychle vyhledat. I tento článek jej má.

Aniž by to česká média příliš zaujalo – z větších novin jsem našel jen článek a komentář na *Deníku* – **jeden takový šikanózní mlýn zrovna mele našeho krajana, a to ne krajana ledajakého. Je jím chemik Tomáš Hudlický.** Hudlický působí v Kanadě. Jeho rodiče roku 1968 utekli před sovětskými tanky i se synem za oceán, leč sovětská mentalita nakonec starého profesora dohnala.

(Já sám jsem se o této aféře dozvěděl až z blogu Jordana Petersona, dalšího Kanadana, který si s Digitálním Molochem užil svoje.)

Update 22.6.2020 v 15:45- koriguji věk Tomáše Hudlického. Mělo by mu být 71 let (ročník 1949). Původně bylo chybně uvedeno 83. *Konec update.*

Tomáš Hudlický se stal terčem kvůli svému článku, který chtěl vydat v německém žurnálu *Angewandte Chemie* (Aplikovaná chemie). Je to spíš článek názorový, jako to u nestorů oboru bývá. Článek prošel oponentním řízením (*peer review*) a byl určen k publikaci. Pak si ovšem někdo všiml *kontroverzních pasáží* a předhodil autora Molochovi.

Předhazování dětské oběti bohu Molochovi, ilustrace z roku 1897. Moderní Moloch ovšem “bere” oběti všeho věku, včetně starců.

Žurnál okamžitě článek stáhnul, takže si na jeho stránkách ani nepřečtete, o co se vlastně jednalo; našel jsem ale kopii na tchaj-wanském serveru Sci-Hub a zde je [PDF k přečtení](#) (v angličtině).

Zdá se, že **popravčí pasáže jsou dvě. Ta první:**

“In the last two decades many groups have been designated with “preferential status” (despite substantive increases in the recruitment of women and minorities). Preferential treatment of one group leads inexorably to disadvantages for another. Each candidate should have an equal opportunity to secure a position, regardless of personal identification/ categorization. Hiring practices that aim at equality of outcome is counter-productive if it results in discrimination against the most meritorious candidates. Such practice has also led to the emergence of mandatory “training workshops” on gender equity, inclusion, diversity, and discrimination.”

“V posledních dvou desetiletích obdržely mnohé skupiny “preferovaný status” (a to přes to, že je

přijímáno podstatně více žen a menšin). Preference pro jednu skupinu vede nevyhnutelně k nevýhodám pro jinou. Každý kandidát by měl mít stejnou příležitost získat místo, bez ohledu na to, jak se sám identifikuje. Přijímací praxe, která sleduje rovnost výsledků, je kontraproduktivní, pokud vede k diskriminaci nejvíce kvalifikovaných kandidátů. Tato praxe také vedla k zavádění povinných "tréninků" na téma rovného zacházení, inkluze, různorodosti a diskriminace".

TOMÁŠ HUDLICKÝ

(Už jenom tato pasáž se rovná těžkému rouhání, za které lze ve správných teokraciích očekávat čtvrcení a lámání kolem.)

A druhá pasáž, což je dokonce jenom citát:

"Transference of skills. The training and mentoring of new generations of professionals must be attended to by proper relationships of "masters and apprentices" without dilution of standards. Polanyi¹² stated two conditions under which the successful transfer of skills can occur: first, if the skill is not transferred within three generations, it is lost forever, and second, there must be "an unconditional submission of the apprentice to his/her master." This applies not only in the sciences but also in art, music, and martial arts."

"Předávání dovedností. Výcvik a výuka nové generace profesionálů musí probíhat v rámci správných vztahů mezi "mistry a učni", aniž by došlo k rozředení standardů. Polanyi jmenoval dvě podmínky, za kterých k tomuto předávání dojde: za prvé, nedojde-li k předání dovedností po tři generace, jsou ztraceny navěky a za druhé, musí existovat "bezpodmínečné podřízení" učně mistrovi. To platí nejen ve vědách, ale i ve výtvarnictví, hudbě a bojových uměních."

TOMÁŠ HUDLICKÝ CITUJE MICHAELA POLANYIHO (1962)

Hm. Jako osoba značně nepoddajná a svéhlavá bych s učitelem, který vyžaduje "bezpodmínečné podřízení", asi nikterak harmonickou dvojici nevytvořil; navíc si myslím, že se občas vyplatí zpochybňovat zaseté postupy předešlých generací. Ale reakcí duševně normálního člověka na takový odstavec by mělo být nanejvýš pousmání pod fousy, pokud ty fousy má.

V případě *Angewandte Chemie* to pousmání nebylo. **Redakce po krátkém, leč nepochybně intenzivním vyšetřování stáhla Hudlického článek**, rozvázala spolupráci s oběma lidmi, kteří jej revidovali a schválili, a potrestala dva editory. Inu, chcete-li důkladný *Ordnung*, u Němců se neklamete. (Pokud nejde o Stuttgart v noci nebo Kolín nad Rýnem v jiné noci, nebo, nebo...)

Toto je jejich obřadná omluva v angličtině.

A zde je pokračování, včetně slibů o tom, že se bude více dbát na svatou diverzitu.

16 ze 44 odborných poradců časopisu odstoupilo od spolupráce s ním. Zde je jejich dopis, který odsuzuje "rasistické a sexistické názory", mluví o potřebě "drastické změny", včetně zajímavé a paranoidně znějící poznámky, že "toto se nestalo náhodou".

Jestliže jsem jako teenager vyrůstající v opojně svobodných 90. letech 20. století nechápal, jak mohli lidé za Stalina a Gottwalda podepisovat dopisy volající po přísném potrestání škůdců a zrádců a doprovázené požadavky zavádět sovětské postupy, scelovat lány, jarovizovat pšenici, plnit plán výroby tužek, dostavět co nejrychleji Novou huť a rekordně rubat

uhlí atd., tak teď už to chápu. Bohužel máme problém, který nepůjde snadno řešit.

Jako vždy ve mně hlodají pochybnosti, do jaké míry se zase jedná o teror malé, ale agresivní skupinky. Koneckonců dalších 28 členů téhož orgánu *neodstoupilo* a nikde není psáno, že někdo z těch šestnácti signatářů to nepodepsal ze strachu, že by jinak byl další na řadě. Předseda Mao, jehož sochy se snad také brzy dočkáme (přeci by Lenin nezůstal sám jako kůl v plotě), tuhle situaci popisoval čínským příslovím: “Zabij kuře, abys nahnal opici strach.”

Navíc jsem narazil na tenhle článek na vědeckotechnickém portálu Americké chemické společnosti, kde autor hovoří o Hudlického článku s citelným despektem, ale komentáře vypnuté nejsou. A valná většina těch komentujících straní ne-li přímo Hudlickému, tak aspoň svobodě projevu a diskuse bez touhy likvidovat ostatní.

Ejhle, ona ta akademická sféra asi zas tak jednotná nebude.

U nás, jak již zmíněno, se věc moc neřeší, což je škoda. Kromě Deníku jsem našel ještě tenhle komentář na stránkách Věda a výzkum, jehož autorka opatrně naráží na to, že pojem “bezpodmínečné podřízení” by taky mohl znamenat sexuální zneužívání, ale nahlas to neřekne:

Jak si vyložit výraz *unconditional submission* nechám na představivosti každého z nás. Určitě to ale bude vyvolávat silné reakce u osob, které v akademickém prostředí zažívají sexuální násilí včetně sexuálního obtěžování, ponižování a znásilnění. Prevalence genderově podmíněného násilí v akademickém prostředí je velice vysoká (doporučuji právě publikovanou zprávu Stálé pracovní skupiny pro gender ve vědě a inovacích a návazný policy brief k tématu genderově podmíněného násilí), včetně českého prostředí. Možná jde pouze o nešťastnou volbu slov. V současném prostředí – kdy se kromě genderových nerovností opět dostává do popředí téma rasové a etnické diskriminace a násilí v USA i jinde ve světě – je to volba fatální.

MARCELA LINKOVÁ, VEDOUCÍ NÁRODNÍHO KONTAKTNÍHO CENTRA – GENDER A VĚDA SOCIOLOGICKÉHO ÚSTAVU AV ČR A PŘEDSEDKYNĚ STÁLÉ PRACOVNÍ SKUPINY VÝBORU ERAC PRO GENDER VE VĚDĚ A INOVACÍCH.

Co si pomyslet o této argumentaci, nechám na představivosti každého z vás...

Tenhle blog čtou i někteří akademici. Mám na vás otázku.

Co myslíte, jak dlouho vůbec v dnešní atmosféře vydrží fungovat pojem “impaktovaný časopis”? Pokud začala být meritokracie považována za projev sexismu, rasismu a institucionálního útlaku, čekal bych, že jej nahradí něco jako “sociálně impaktovaný časopis”, kterému budou přidělovány bodíky podle etnického složení přispěvatelů, a ne podle toho, jaké výsledky prezentují. Aspoň ta anglosaská sféra k tomu má notně nakročeno.

(Oxfordská univerzita právě prohlásila, že bude dekolonizovat matematiku. Zní to, jako by věty a důkazy těžili pod bičem bílého muže ubozí otroci někde v dolech. A to ani nemluvíme o příšerných poměrech pod generálem Trojúhelníkem, o kterém dnes někteří bigotní jedinci tvrdí, že byl Rovnostranný, ale každý správný progresivec dobře ví, že šlo o Pravoúhlého lotra.)

Zároveň ale nevidím možnost, že by na tenhle druh uvažování přistoupili akademici všude

na světě. I v ČR proti tomu bude odpor. (Prorektor Univerzity Karlovy Jan Konvalinka se Hudlického zastal.) Možná je v tom i příležitost. Třeba některé ty kapacity utečou sem, tedy za předpokladu, že *výbor ERAC pro gender ve vědě a inovacích* nezíská přílišnou moc.

Zatím můžeme udělat aspoň něco. I ty, čtenáři. Napiš našemu krajanovi do duševního žaláře laskavý e-mail, ať nemá ve starém věku pocit, že jeho život a dílo byly vymazány ze světa. Češi jsou v krizi úžasnými pomocníky a sousedy, věřím, že mu společnými silami dokáží pozvednout náladu. E-mail na profesora Hudlického je k nalezení na jeho stránkách.

A jestli se vrátí zpátky do Čech, půjdu jej na to letiště přivítat. Snad nebudu sám a snad se budeme moci společně vyfotit. Ať Twitterové hyeny třeba puknou vzteky.

P.S. – [z článku o Lysenkovi](#).

Nadřazením ideologie a politické moci nad vědu vzniklo učení nazývané **lysenkismus**. Velká část Lysenkových experimentů je dnes považována buď za diletantské pokusy nesplňující požadavky na vědeckou práci, nebo přímo za vědomé podvody.

“Sim, souško učitelko, nacházel bych v situaci jisté paralely...” – “Já vím, Honzíčku, ale před soudružkou ředitelkou to radši neříkej.”

MARIAN.KECHLIBAR